

ПОСТРОИХМЕ НОВА КЖЩА

I

Като костенурка
въ дъното на двора
старата кжщурка
пъшка отъ умора.

Тавана продъненъ,
стенитъ срутени,
дори край огъня
вжтре е студено.

А пъкъ вѣтроветъ
като я заблъскаѣ,
покривътъ отъ слама
чакъ на пжтя прѣскаѣ.

Вратитъ ѣ скърцатъ
и охкатъ отъ старостъ,
Вехтата ни кжща
тѣй се разговаря:

„Кажѣ сто години
какъ съмъ преживѣла,
отъ грижи и мжки
съмъ огърбавѣла.

Охъ, не мога вече
на бури живѣ,
всѣки день старѣя,
скоро ще се мре!“

II

А татко говори:
— Става три години
какъ се каня
нова кжща
да направя,
а пъкъ все
и все отлагамъ,
но сега
презъ пролѣтъта
новъ домъ
ще си построя!

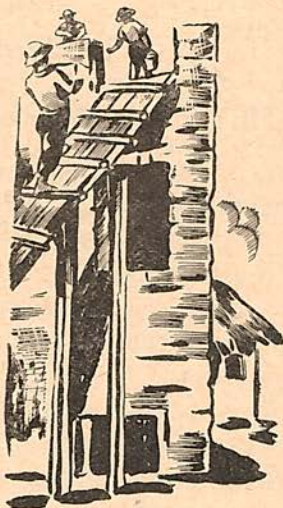
III

Дойдоха дюлгери
и безъ да се маятъ
почнаха да мѣрятъ
и ями копаятъ.

Отъ камъни здрави
сложиха основи,
и кжщата нова
трѣгна за нагоре.

Съ талигата татко
прекарва керпичи,
а тѣ като живи
къмъ кжщата тичатъ.

И както строени
вървятъ ученици,
строятъ се червени
керпичи въ редици.

До рамото — рамо,
споява ги варъ,
и мирно застава
другаръ до другаръ.

IV

— Запрѣгай колата
и коня води,
ще молимъ гората
за здрави греди.

Следъ дълги извивки
сме въ тебъ, лесъ зеленъ,
тукъ всѣки букъ вика:
„Вземете ме менъ

За вашия домъ новъ
ще стана греда
и вѣрно ще нося
на грѣбъ тежестъта“.

Ний вдигаме брадви
и — Богъ помози!
Не спирай срѣдъ работа
пѣй и сѣчи!

Когато на свода
изгрѣха звезди,
ний имаме много
прекрасни греди.

Отново по пжтя
запѣха коли.
Ний стигнахме въ кжщи
при първи пѣтли.

V

Не мигнали. — Ставай!
— Трудътъ ни шепти.
— Колата пакъ впрѣгай,
за пѣсъкъ върви!

На двора трионътъ
лети изпотенъ,
трескитъ се роняѣ
презъ цѣлия день.

Все кълцатъ теслитъ
подобно пѣтли
и гвоздей забиватъ
и правятъ врати.

И все по-нагоре
расте като живъ
надъ свойтъ основи
домътъ ни красивъ.

Съ могжщи и здрави
плеши и снага
къмъ слънцето право
издига глава.

А покривътъ новъ
вѣрху тоя юнакъ
блести и прилича
на алень калпакъ.